

GYÖRI LÁSZLÓ
Fadrusz a keresztfán

Egy régi fénykép alá

*Látni a kín anatómiáját
megácsoltam Jézus keresztfáját.
Rugdalózó lábakkal, majomként,
fölmásztam rá, és láttam a hóhért,
éreztem a lándzsa merülését,
éheztem rá, étket nyert az éhség.
A test minden fájdalmát sóváran,
akár a só, annyira kívántam.
Gyötört, kínozott az epedő hűség:
– Mint lépi át a halál sűrűjét,
milyen a test ama szenvedése,
melyről tudunk és nem tudunk mégse?
Mindhiába, tudtam a szívemben,
vetekednem nem jó, fenekednem,
színlelés van, álság a szívemben,
hogy övele nem jó vetekednem.
De a tökéleteset futottam,
sóvárogtam látni egyre jobban,
a legnagyobb látás volt az álmom,
azért csüngtem balga keresztfámon.
Nem verettem magam vasszögekkel,
kötöztettem ordas kötelekkel,
tövises ág nem borult a fõmre,
képzeldést raktam agyvelõmbe,
kínok tükre kélt a műteremben,
készült a kép: Fadrusz a kereszten.
Hamisság férgé furkált szívemben,
sáragyagba azt kellene tennem,
férgem szobrát kéne megalkotnom,
mert a szívem a féregnek otthon.
Isten fiát mért kellett majmolnom,
alkothatatlant eleve hajszoynom?
Hamisság, dölyf, hiúság, gögösség –
hírem-nevem ily bûnök őrizzék.
Lesz-e, aki bûneimért megszán?
Jézus a kereszten, Fadrusz a keresztfán.*

Csendélet

*Dunsztosüveg, celofánfény,
lekötve a láthatárral.
Rá egy gondolat békesség,
egy ághegynyi szűk madárdal.*

*A gyerekkor így nem romlik.
Volt-e benne, bármi zordon,
örökélet elegendő,
hogyan el sohase romoljon?*

*Nincs ecetje? Nincs penésze?
A láthatár nagy gyűrűjét
hogyan lesodrom majd róla,
édes ízét, szép derűjét*

*rakhatom-e tányérkába,
hozhatom-e tielétek?
Nincs ecetje? Nincs penésze?
Íze hossza édes étek?*

*El van téve a gyerekkor.
Éppen olyan örök meggyszem,
mint amilyen anyámé volt,
amely most is tálba serken?*

*El van aszva, zsugorodva,
akár az elmúló csillag,
amely mikor elenyészik,
örök feketébe fullad.*

*Üresség és nem üresség
marad a helyén utána,
guggol a zárt idő alján
múló csillagunk homálya.*

Tükörkép

*Mintha siklanánk, mintha korcsolyáznánk
a sivatag nagy, befagyott tapon,
fölül mi húzunk új meg új barázdát,
úgy illeszt össze bennünket a nyom.
Alul fekete árnyékunk cikázik,
talán amely valóban mi vagyunk,
a foghatatlan, fény költötte másik:
igaz énünk, a jég tükrébe fült.
A láthatatlan harmadik valódibb?
A nagy tükörből majd csak kitudódik.*